

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/83/2019
Identifikačné číslo spisu: 3115011026
Dátum vydania rozhodnutia: 25.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3115011026.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného L. D. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 25. júna 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného L. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 6. augusta 2019, sp. zn. 2To/3/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. D. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 6. novembra 2018, sp. zn. 4T/83/2015, bol obvinený L. D. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v čase od 17.30 hod. do 21.00 hod. dňa 17.06.2014 v katastri obce Z. Z., v časti P. prekonal a poškodil oplotenie pozemku ohraničujúceho objekt v minulosti nazývaný „F.“ pozostávajúci z troch chatiek, následne vytlačil zatvorené okno najväčšej chatky, vnikol dovnútra a odtiaľ odcudzil z priestoru garáže krovínorez zn. Stihl FS-400, bubnovú kosačku zn. Šupa DS-521 Líza výrobné číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, medený dvadsaťdva litrový kotlík, príslušenstvo k bubnovej kosačke, náhradné nože, príručné náradie, príslušenstvo ku krovínorezu a v obytnej časti poškodil osadený keramický krb, následne bol vyrušený poškodeným L. M., následne obvinený L. D. vnikol aj do menšej z chatiek, tým spôsobom, že vytlačil zatvorené okno a odcudzil odtiaľ poľovnícky ďalekohľad, súpravu kuchynských nožov a indukčnú sklokeramickú platňu, čím poškodenému L. M. spôsobil škodu na odcudzených veciach podľa odborného vyjadrenia vo výške 750,- € a poškodením krbu bola spôsobená škoda podľa odborného vyjadrenia vo výške 2.000,-€, hoci bol obvinený rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 2T/156/2013 zo dňa 05.09.2013, právoplatným 05.09.2013, odsúdený pre

prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), písm. f), ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 a ods. 8 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 1 písm. b) Trestného zákona [poznámka najvyššieho súdu - zrejme ide o chybu v písaní a správne má byť § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona], zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súd prvého stupňa obvinenému taktiež uložil podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému L. M. škodu v sume 2.750,- Eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 6. augusta 2019, sp. zn. 2To/3/2019 ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Tibora Bička, advokáta so sídlom v Považskej Bystrici, Dukelská 972/7-3, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že jeho odsúdenie založili súdy nižšieho stupňa (teda tak okresný, ako aj krajský súd) na jedinom dôkaze, a to znaleckom posudku Kriminalisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ-KEU-BA-EXP-2014/9894 (ďalej aj len „znalecký posudok KEU“), ktorý bol vypracovaný bez jeho prítomnosti a bez toho, aby mohol znalcom položiť otázky, a to či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní. Znalecký posudok bol na hlavnom pojednávaní prečítaný, a preto nemal zákonnú možnosť proti nemu bojovať, čo namietal už v podanom odvolaní, avšak odvolací súd sa s touto námietkou obvineného žiadnym spôsobom nevysporiadal a oba súdy (tak okresný, ako aj krajský) jeho návrhu na vypočutie znalcov nevyhoveli. V tejto súvislosti ďalej namietal, že aj keď sa na rukaviciach nájdených na mieste činu našla jeho DNA, išlo o DNA zmiešanú s DNA inej osoby. Považoval preto za úplne legitímnu svoju požiadavku vypočúť spracovateľa znaleckého posudku na otázku, či je možné zistiť, kto mal uvedené rukavice na rukách posledný, a teda bol na mieste činu. Tomuto návrhu však súdy nižšieho stupňa (tak okresný, ako aj krajský) nevyhoveli a svoje rozhodnutie absolútne neodôvodnili, a keďže sa jednalo o jediný usvedčujúci dôkaz, bolo tak zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a jeho právo na spravodlivý proces.

Obvinený ďalej v podanom dovolaní namietal, že skutku, ktorý mu je kladený za vinu sa nedopustil. Poukázal na to, že poškodený a ani iná osoba ho neopoznali a nepotvrdili, že bol na mieste činu. Namietal, že svedkyňa Z. K. potvrdila, že sa v kritickom čase zdržiaval doma, kde spolu s U. K. opravovali kotoľ, a preto nemohol odísť bez toho, aby si to svedkovia všimli. Množstvo odcudzených vecí taktiež vylučuje, aby krádež spáchal iba on sám. Poškodený - svedok M., podľa názoru obvineného, účelovo zmenil svoju výpoveď, keď na hlavnom pojednávaní rozporne s jeho výpoveďou z prípravného konania vypovedal, že na mieste činu videl dve osoby a nie osobu jednu. Navyše u obvineného neboli zaistené žiadne odcudzené veci.

V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/59/2018 riešiace otázku vzniku zmiešaných DNA stôp a namietal, že oba súdy (tak okresný, ako aj krajský) boli povinné postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a odôvodniť svoje rozhodnutia tak, aby jasne a zreteľne dávali odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky.

Za nezákonný označil obvinený aj výrok o treste a jeho odôvodnenie, pretože v prejednávanej veci stíhaného skutku sa nedopustil v čase skúšobnej doby podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 3T/52/2012, keďže vyššie uvedeným rozhodnutím nebol odsúdený a ani mu nebol uložený podmienený trest odňatia slobody so skúšobnou dobou do 9. augusta 2014. Za

nesprávne považoval obvinený aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu konštatujúce dve priťažujúce a žiadnu poľahčujúcu okolnosť.

Na podklade vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil tak uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a prejednávajúcu trestnú vec vrátil okresnému súdu, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vady vytýkané dovolateľom označil za neopodstatnené a jeho argumenty za snahu o revíziu skutkových zistení, vyjadriac ešte názor, že v základnom trestnom konaní bol skutkový stav riadne a správne ustálený, skutok obvineného správne právne posúdený a páchatel' adekvátne potrestaný. V uvedenom vyjadrení prokurátor ďalej uviedol, že obvinený v podanom dovolaní iba predložil vlastnú verziu skutkového stavu založenú na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení dôkazov. Na základe uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, keďže v predmetnej trestnej veci je zrejmé, že nie sú dané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

K vyššie spomínanému vyjadreniu prokurátora obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že argumenty prokurátora sú len všeobecné, v podanom vyjadrení nereagoval na konkrétne skutočnosti, na ktoré poukazoval obvinený vo svojom dovolaní. Namietal, že vyššie uvedený znalecký posudok KEU nedokazuje, že sa na mieste činu nachádzal, nebolo preto preukázané, že sa skutku, ktorý mu je kladený za vinu dopustil, a preto je, podľa názoru obvineného, dôvodný záver, že ak súdy (okresný a krajský) jeho konanie kvalifikovali ako prečiny podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 3 Trestného zákona, § 194 ods. 1 Trestného zákona a § 245 ods. 1 Trestného zákona, ich rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení. Navrhol preto, aby jeho dovolaniu bolo vyhovené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je dôvodom na podanie dovolania [citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Zákon však pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

V prejednávanej veci obvinený videl, ako to už bolo vyššie rozvedené, naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda zásadné porušenie jeho práva na obhajobu v tom, že oba sudy nižšieho stupňa (tak okresný, ako aj krajský súd) nevyhoveli jeho návrhu na vypočutie znalcov - spracovateľov znaleckého posudku č. PPZ-KEU-BA-EXP-2014/9894 vypracovaného znaleckým ústavom - Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy OČTK alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať.

Z obsahu predloženého spisu, a to najmä zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 6. novembra 2018 je zrejmé, že súd prvého stupňa uznesením vyhláseným na spomínanom hlavnom pojednávaní podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkaz navrhovaný obhajobou, a to výsluch znalca, ktorý vypracoval vyššie uvedený znalecký posudok KEU za účelom zistenia, ktorá osoba mala vyššie spomínané rukavice na rukách posledná z dôvodu (ako to plynie z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa - strana 7), že predmetné rukavice boli nájdené na mieste skutku (činu), čo obhajoba

nespochybňovala, svedok - poškodený Kramár na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v dôsledku rozsahu stíhaného skutku a samotnej hmotnosti krbovej vložky, ktorú sa páchatelia pokúsili odcudzit', rukavice na vykonanie stíhaného skutku museli byť použité a tiež, že v diaľke videl dve osoby niesť krbovú vložku, ktorú by jedna osoba neunesla, zároveň na oboch rukaviciach bola znaleckým skúmaním objavená DNA obvineného, navyše majoritná, preto okresný súd uzavrel, že bez akýchkoľvek pochybností možno rozumne predpokladať, že obvinený ako jedna z dvoch osôb (keďže na rukaviciach bola nájdená aj DNA nestotožnenej osoby), tieto rukavice použil pri spáchaní stíhaného skutku a tieto následne zahodil. V tejto súvislosti súd prvého stupňa uzavrel, že skutočnosť spočívajúca v tom, že sa nepodarilo identifikovať druhú osobu, ktorá sa na spáchaní stíhaného skutku podieľala, je pre zodpovednosť obvineného za stíhaný skutok irelevantná.

Súd prvého stupňa teda dospel k záveru, že vyššie uvedené zistené skutočnosti spočívajúce v tom, že predmetné rukavice boli nájdené na mieste činu, boli na nich zistené DNA stopy obžalovaného, ktorý s ohľadom na rozsah spáchaného trestného činu, ho nemohol spáchať sám, ale minimálne s ďalšou osobou, ktorej DNA stopy sa taktiež našli na dotknutých rukaviciach preukazujú, že obžalovaný sa stíhaného trestného činu dopustil s ďalšou osobou, pričom je nepodstatné a nepotrebné zisťovať, kto z dvoch páchatel'ov stíhaného trestného činu mal dotknuté rukavice ako posledný na rukách, a preto návrh na doplnenie dokazovania za účelom zodpovedania tejto, pre okresný súd nepodstatnej okolnosti, zamietol.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedeným dôkazným návrhom obhajoby týkajúcim sa znaleckého dokazovania zaoberal, procesne naň reagoval a pred meritorným rozhodnutím, teda pred vyhlásením v úvode tohto rozhodnutia označeného rozsudku, ho odmietol, pričom krajský súd aj keď nie výslovne, sa s jeho postupom, ako to vyplýva z celej koncepcie jeho rozhodnutia, aj v tomto smere stotožnil. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozsudku, ako je to vyššie uvedené, okresný súd vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy okresného súdu, s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. (Primerane už spomínané rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Námietky obvineného vo vyššie uvedenom smere teda dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú.

Pokiaľ obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa (tak okresného, ako aj krajského), k tomu sa žiada uviesť, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (primerane rozhodnutia Najvyššieho súdu, sp. zn. 2TdoV/8/2016, Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 83/2009, II. ÚS 230/2019).

Napriek tomu nad rámec uvedeného považuje najvyšší súd za vhodné už len doložiť, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, to jest s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné

právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia ESLĽP Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie ESLĽP Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, rozhodnutie Ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 410/06 a primerane rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 155/2018).

S ohľadom na uvedené, aj podľa názoru Najvyššieho súdu, oba sudy, tak okresný, ako aj krajský dostatočným spôsobom objasnili v dôvodoch svojich rozhodnutí ich skutkový a právny základ.

Ani naposledy uvedenou námietkou teda obvinený dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/29/2018).

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd teda hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v takzvanej skutkovej vete v rámci konania o dovolaní, len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť skutkového stavu zisteného súdmi v pôvodnom konaní, ako to už bolo uvedené, dovolací súd však nesmie skúmať a meniť. Preto námietky, ktorými obvinený napádal správnosť zisteného skutku vyjadreného v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov, a to predovšetkým jeho tvrdenia, ktorými popieral spáchanie skutku s poukazom na výpovede svedkov U. K. a Z. K., námietky, že nebol žiadnym svedkom opoznaný, a že bol odsúdený iba na podklade jediného dôkazu - znaleckého posudku, pričom sa u neho nenašli žiadne z odcudzených vecí, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť. Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval iba iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenaplnia.

Obvinený ďalej namietal, že okresný súd dospel k nesprávnejmu záveru, keď uňho konštatoval dve priťažujúce okolnosti a žiadnu poľahčujúcu okolnosť, čo malo za následok nesprávny postup súdu prvého stupňa spočívajúci vo zvýšení dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby. V tejto súvislosti ešte namietal, že skutku v prejednávanej veci sa nedopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia, pretože rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 3T/52/2012 nebol odsúdený.

V tejto súvislosti je ale potrebné uviesť, že otázka zisťovania, respektíve zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak ale súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 18/2015.

Z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa je zrejmé, že okresný súd v nej nekonštatuje danosť či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej okolnosti, ktorú by ale v rozpore s tým nezobral do úvahy pri ukladaní trestu, teda pri úprave trestnej sadzby, tak ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona. Vyššie uvedené námietky obvineného týkajúce sa zisťovania, respektíve zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností sú potom ako skutkové otázky vylúčené z preskúmania dovolacieho súdu.

Napriek tomu najvyšší súd len pre úplnosť dodáva, že obvinený sa v prejednávanej veci dopustil, ako to už bolo v úvode tohto rozhodnutia uvedené, troch trestných činov. Konštatovanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov) je teda plne namieste. Z odpisu registra trestov ďalej plynie, že obvinený pred spáchaním trestnej činnosti v prejednávanej veci odsúdený už bol, a to rozhodnutím Okresného súdu Považská Bystrica z 25. septembra 2003, sp. zn. 1T/166/2003, ktorým mu za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (zákon číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d) Trestného zákona (zákon číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov so zaradením pre jeho výkon do I. nápravno výchovnej skupiny a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na päť rokov s tým, že trest odňatia slobody vykonal 30. júna 2005 a trest zákazu činnosti 26. decembra 2009. Konštatovanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený) bolo teda v prejednávanej veci taktiež dôvodné.

Žiadne poľahčujúce okolnosti okresný súd vo výroku svojho rozsudku neuviedol, pritom zisťovanie, respektíve zhodnotenie (ne)existencie poľahčujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (R 18/2015). Navyše obvinený ani neuvádza, aká konkrétna poľahčujúca okolnosť by mu mala byť priznaná.

Okresný súd teda dospel k správne mu záveru o prevahe priťažujúcich okolností pri neexistencii okolností poľahčujúcich a potrebe úpravy zákonom stanovenej trestnej sadzby najprísnejšie trestného činu (§ 41 ods. 1 Trestného zákona), ktorým v prejednávanej veci je prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v súlade s ustanovením § 38 ods. 4 Trestného zákona, teda potrebe jej zvýšenia o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou (§ 38 ods. 8 Trestného zákona). Podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona je možné páchatelovi takéhoto trestného činu uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od šiestich mesiacov do troch rokov, rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby v tomto prípade predstavuje dva roky a šesť mesiacov a jednu tretinu z tohto rozdielu desať mesiacov, teda dolnou hranicou v prejednávanej veci po úprave je šesťnásť mesiacov. Okresný súd uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere osemnásť mesiacov, teda pri dolnej hranici správne upravenej zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to aj keď obvineného odsudzoval za tri prečiny, čo pôsobí skôr v smere ukladania prísnejšieho trestu.

Pokiaľ obvinený ešte namietal, že rozsudkom Okresného súdu Lučenec z 11. apríla 2013, sp. zn. 3T/52/2012 nebol odsúdený a tak trestného činu v prejednávanej veci sa v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia nedopustil, k tomu sa žiada uviesť, že zisťovanie,

respektíve zhodnotenie (ne)existencie predchádzajúceho podmieneného odsúdenia a s tým súvisiaceho plynutia skúšobnej doby, v ktorej mal byť spáchaný trestný čin v prejednávanej veci, aplikujúc primerane vyššie uvedené publikované rozhodnutie najvyššieho súdu (R 18/2015), predstavuje taktiež skutkovú otázku, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Aj napriek uvedenému len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že okresný súd navyše nezaložil uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody prioritne a len na skutočnosti, že obvinený mal trestný čin v prejednávanej veci spáchať v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia (súd prvého stupňa vo výrokovej časti v úvode označeného rozsudku ani ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona neuviedol), ale konštatoval (ako je to uvedené na strane 9 napadnutého rozsudku okresného súdu), že uložený trest odňatia slobody podmienne neodložil, pretože nemal preukázané splnenie podmienok podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona (v minulosti ukladané i nepodmienené tresty odňatia slobody nevedli k náprave obžalovaného), respektíve k spáchaniu v prejednávanej veci stíhaného skutku došlo v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Lučenec.

Aj keď úvaha o spáchaní trestnej činnosti stíhanej v prejednávanej veci v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia nie je naozaj namieste (ako je to zrejmé z rozsudku Okresného súdu Lučenec z 11. apríla 2013, sp. zn. 3T/52/2012), okresný súd dospel inak k správne mu záveru, že podmienky pre podmienne odloženie uloženého trestu odňatia slobody vyplývajúce z ustanovenia § 49 ods. 1 Trestného zákona splnené neboli.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Ako to už bolo vyššie uvedené, obvinený v minulosti (v roku 2003) už odsúdený bol. Jeho ďalšie odsúdenie z roku 2011, ako to plynie z odpisu registra trestov, je síce zahladené, avšak fikcia neodsúdenia sa, z hľadiska hodnotenia osoby páchatel'a, na skutočnosť, že aj v tomto prípade sa trestného činu dopustil, nevzťahuje. To potom znamená, že obvinený sa pred spáchaním skutku stíhaného v prejednávanej veci opakovane dopúšťal inej trestnej činnosti, preto jeho osoba s prihliadnutím na jeho doterajší život bráni dôvodnému záveru, že na nápravu páchatel'a a ochranu spoločnosti bezpodmiennečný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný.

Ani týmito námietkami teda obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku evidentne nenaplnil.

Nakoľko obvinený L. D. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.